

Farul Creștin

REVISTĂ RELIGIOASĂ SĂPTĂMĂNALĂ

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

ABONAMENTUL :

Pe un an 120 Lei, pe 6 luni 65 Lei
In străinătate 300 Lei

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA :
ARAD. STR. LAE BARNĂ 4.

Inscris la Trib. Arad secția III.
No. 6/1939

Girant responsabil : **N. ONCU**

NU TRĂIESC EU CI HRISTOS

Poate ne-ar plăcea ca să cunoaștem secretul sau cheia cu care să putem înțelege cum oare un Saul fioros, crud, plin de ură și răutate la un moment dat îl vedem transformat într'un sfânt îmbrăcat cu toate bogățiile spirituale, sprijinit și dovedit prin experiențe și minuni de tot felul și chiar răpit până la al treilea cer? Mulți cred că aceasta s'ar datorî faptului că a văzut pe Domnul Isus la convertirea Sa. Aceasta nu este un răspuns mulțumitor. Pentru că Domnul Isus, după ce a înviat, S'a arătat la mai mulți dintre care unii s'au îndoit. Afară de aceasta orice creștin adevărat știe că experiența mântuirii sau a nașterii din nou nu poate întreține viața spirituală. Mântuirea este un început, iar sfințirea este un proces în creștere.

Unde este secretul, unde este manivela aceia miraculoasă prin care viața spirituală să facă salturi și sboruri așa de mărețe? Aici vedem din nou, că toate lucrurile înalte pornesc de jos, și că tot ce este mare, începe de la mic. Orice binecuvântare spirituală mare are o cheie mică, și aceasta este prin a ne

recunoaște falimentul naturii noastre vechi.

Apostolul începe prin a recunoaște că: „Fac nu ce vreau, ci fac ce urăsc”, Rom. 7. 15. Incepe să face un pas mai departe: „Știu în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine”, Rom. 7. 18. Aceasta este o constatare după o experiență lungă, el ar fi vrut să se oprească aici, dar nu poate. Răul din el îi produce greutate, întineric, furtuni, lupte grele, e

târât înapoi. Intră în desădejde, strigatul disperării îi rasună pe buze: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi din acest trup de moarte?” Rom. 7. 24. După aceasta urmează o tăcere adâncă, se pare că aici a trecut prin agonia morții firești. A părăsit marea viforoasă, trecând peste Iordanul morții firești în portul divin liniștit plin de lumină și de căldura soarelui spiritual. Apoi face o nouă constatare că, într'adevăr trăiește, dar nu el trăiește, ci Hristos.

Pe firea veche nu se mai poate zidi nimic. Ca temelie ea este putredă, ca rădăcina ea este otrăvită. Ca natură firea pământească, eul, nu greșește, ci este izvor continuu de păcate. A aștepta roade bune dela firea veche, este tot așa ca și când ai aștepta ca spinul să dea smochine. Cine-și zidește viața spirituală, pe firea veche își deschide porțile iadului. Nicio școală de pe pământ n'o poate îmbunătăți, nici legile divine, nici Evanghelia nu încearcă s'o facă mai bună, ci o condamnă. Pe firea veche se poate zidi cunoștință, înțelepciune, purtare frumoasă, știință, dar niciodată nu se poate zidi viața spirituală. Virtutele firii pământești încearcă de multe ori printr'o substituție rafinată să înlocuiască poddoabele spirituale sau roadele Duhului Sfânt.

1.) Evlavia omului firesc a ajuns una din cele mai mari fătărnicii. Încearcă să înșele pe Dumnezeu, pe aproapele și pe sine. Numai nevinovata dorință de a apărea mai sfânt, mai bun, mai curat decât ești în realitate înseamnă că putregaiul firesc e ascuns în tine și ești prea de-

parte de bogățiile spirituale. Apostolul Pavel se recomandă tuturor cu cea mai mare sinceritate: „Cel mai mare între păcătoși”. Că Dumnezeu l-a făcut sfânt asta-i altceva, nu este osteneala lui, ci meritul harului divin, deaceia el este cinstit și nu se poate lauda cu lucrul pe care nu l-a făcut. El se laudă cu ce este — cel mai mare păcătos.

2.) Sinceritatea omului firesc este o mândrie demonică. Ea spune mereu despre alții desigur, dar de sine niciodată. Din sinceritatea aceasta sar scânteii bătăloare, care cu timpul produc incendii nimicitoare. Dece nu-ți spui greșelile, slăbiciunile tale ca astfel să fii ajutat, ci lași pe diavolul să-ți umple capul cu prostii, apoi le semeni mai departe. Până nu vei ajunge cu toată convingerea și sinceritatea să recunoști că ești cel mai mare dintre păcătoși până atunci toate binecuvântările vor fugi de tine.

3.) Dragostea firească a ajuns ca o fiară căutătoare de pradă. Iubește atunci, când aurul curge, iubește atunci, când este cinstit, iubește atunci când este iubit. Iubește atunci când ușile i se deschid, iar toți cei din jur se prostern în fața „eului” său. Să iubească atunci, când este înjosit sau batjocorit? Să iubească pe acel cărui trebuie să-i dea haina de pe el pâinea dela gură sau loc să doarmă? Asta niciodată nu se poate întâmpla — de asta nici nu poate fi vorba, chiar dacă pământul s'ar întoarce. Și dacă aceasta dragoste este atinsă puțin, se ascunde ca un miel și acolo fierbe luni și ani ură, cleve-

(Continuarea în pag. 6-a)

Farul Creștin

Foale religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet

Anul IX. No. 7 Sâmbătă 15 Februarie 1941
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 120 lei, pe 6 luni 65 lei.

În străinătate 300 lei.

În Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Lac Barna 4.

Castel: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei Nr. 4

DELA REDACȚIE

Rugăm din nou pe toți abonații noștri să ne comunice dacă nu primesc regulat revistele, și să se intereseze la poștă să vadă dacă nu sunt reținute de cenzură. Deasemenea să ne scrie dacă adresa e greșită sau necompletă.

* * *

Rugăm pe frații cari ne scriu să caute să ne scrie cât se poate mai cît, astfel vom putea să-i servim mai bine.

* * *

Repetăm cece am mai scris, că cei ce au de comandat literatură de orice fel, să se adreseze Depozitului de literatură creștină Arad, str. Lac Barna 4, deoarece redacția revistelor noastre e ceva deosebit de Depozit, sunt administrate a parte. Deasemenea și banii să fie trimși a parte.

* * *

Predicatorii, conducătorii tineretului, etc. sunt rugați să ne trimită stiri, tineretului, experiențe spirituale, etc. pentru ca prin publicare să servească de model și îmbărbătare pentru alții.

Mulțumim tuturor celor ce prin scrisori ne îmbărbătează și ne aduc curaj. Ele sunt pentru noi o mărturie de unire pentru cauza sfântă a Evangheliei Domnului Isus. Susținet-ne în rugăciune! Lucrarea revistelor noastre e măreață. Cu cât poporul Domnului se va ruga mult pentru această cauză, cu atât paginile revistelor noastre vor însufla mai multă viață, vor aduce mai multă binecuvântare.

PE MARGINEA VREMII

Facerea abonamentelor

E vremea cea mai bună pentru facerea abonamentelor. Acum e vara sufletului. Predicatorii, misionarii acum pot întâlni pe toți membrii bisericilor. Privind abonamentele pe 1941, putem să ne convingem că, unii predicatori de biserică și-au făcut datoria și merită laudele și recunoștința noastră. Astfel avem regiuni cu biserici nu prea mari și în care noi cunoaștem starea fraților, în cari revistele noastre merg într'un foarte mare număr. Putem însă constata și regretăm că sunt multe cercuri, biserici, unde nu avem niciun abonat. Predicatorii de aici nu au nici ei revista. Sunt apoi biserici cu sute de membri și au foarte puține abonamente.

Credem și suntem convinși că revistele noastre sunt cele mai ieftine. Am ajuns la aceasta tocmai pentru a fi abonată de toate familiile credincioase. Ne-am dat silința să fie cât mai bogate. Și promitem că vom căuta să le facem mai bogate. Prin paginile lor se servește nu mai cauza sfântă a Evangheliei. Cînd le abonează, se ajută pe sine și ajută și această lucrare.

Rugăm pe toți frații predicatori să stăruie să câștigă toate familiile pentru a se abona. Timpul nu e trecut. Cine a încercat a reușit. Avem experiența că unde s'a stărunit de predicatori lumea s'a abonat. Deci faceți aceasta și veți sprijini o cauză sfântă a Evangheliei. Așteptăm listele de abonați.

Vremea secerișului

Măi sunt încă două luni foarte prielnice lucrului Evangheliei. În acest timp, se poate face mult. Se poate face un schimb sau împrumut de predicatori pentru a ține cu frații studiu biblic. S'a observat că e atât de mare nevoie să le explice și învățate unele doctrine Nou-Testamentale. „...și învățați-i” e tot atât de mare poruncă spusă de Domnul ca și a predica și a boteza. „Răscumpărați vremea”... nu pierdeți în zadar. Tineretul nostru nu e destul de bine introdus în crezările Nou-Testamentale.

Astfel ziua se poate ține studiu biblic, iar seara evanghelizare. În unele locuri s'a făcut așa și s'au văzut mari binecuvântări.

Iar dacă unele biserici nu au o astfel de inițiativă e bine ca predicatorii să plece ei, să propună ei și să facă ei. Așteptăm mai mult ca oricînd lumea e coaptă pentru Evanghelie. Să fim la înălțimea chemării noastre.

Sunt multe biserici în păcăgînă. În loc să crească dan înapoi. Tineretul în foarte multe locuri e nepocăit, nu știe nici ce să creadă. Și dela ei deci nu te poți aștepta la nimic. Căci adevăr mare a

grăit Domnul Isus, când a spus: „Nu s'culeg struguri din spini”. Ei trebuie conduși la Domnul Isus, îndrumați pe Evanghelie la adevăr.

E o mare greșală să încerci să stori dela tinerii nepocăiți, nenăscuți din lucruri sante. A muștra tineretul pe un anumite apucături sau trăsături păcătoase te ține în biserică și a-l face sfânt cu băta e una din cele mai greșite căi din lume. Desleagă-i ochii să vadă spune-i să înțeleagă și el va fi așa cum vrei. Acum e un astfel de timp, folosește.

Duhul sgârceniei

Cineva mă întreabă dacă putem lua în înțeles literal cuvintele că „sgârcețul nu va intra în împărăția lui Dumnezeu”. El nu știu în ce alt înțeles s'ar putea lua aceste cuvinte. Să fie înțeles spiritual? Să fie alegoric? Nu, ele sunt așa cum a fost spuse. Un sgârceț nu are loc în împărăția lui Dumnezeu. Aceasta e clar. Nu poate fi nicio altă interpretare.

Că avem în bisericile noastre un mare număr de „sgârceți” e adevărat. Dar nu putem pentru ei schimba adevărul biblic. Noi putem să-i ținem în bisericile noastre, dar sunt niște fapte moarte pentru lucrarea Domnului. Sgârceții e un păcat ca toate celelalte. Oricît l-am îmbrăca noi, el în ochii Domnului tot așa rămâne. Sgârceții sunt enumerați cu erminalii, curvarii, etc., etc. Registrul bisericii arată pulsul de viață a fiecărui membru. S'a observat că cei sgârceți fac mai multă gură, se opun la cele mai multe lucruri, pun piedici în calea planurilor de progres. Dece? Apoi ei nu sunt în împărăția lui Dumnezeu și nu le par rău chiar dacă totul se prăbășește. Observați aceasta și veți fi convinși.

Neînțelegerile locale

În unele locuri sunt nemulțumiri și neînțelegeri cari aduc multă amărăciune. Cercetată, bine cauza acestora, se vede în toate cazurile că e un păcat. E dorul de înălțare, a unora, e o ambiție de umflare, etc., etc., cari sunt ascunsuri drăcești pentru a produce rău în poporul Domnului. E bine să știm că biserică nu e o instituție omenească de afaceri sau de a acorda onoruri. Ea e gruparea credincioșilor ca împreună să slăvească pe Dumnezeu și să ducă mai departe Evanghelia. E ceva sfânt. Și prin urmare orice conducător de biserică să fie ales un spiritual. Nu așa cum s'a întâmplat în unele locuri că au fost aleși conducători de biserică, oameni lumești, fără puter morală, ambițioși și cu păcate, pe cari li s'au toți. Putea înainta lucrul Domnului cu astfel de oameni? Iată cauza că s'a nărunit. Oamenii să aleasă pe acei aleși de Duhul Sfânt și atunci toate vor merge bine.

A. P.

Statuia neascultării

„Nevesta lui Lot s'a uitat
înapoi și s'a prefăcut într'un
stâlp de sare”. Gen. 19:26

Aceasta e o istorie veche și curioasă. O femeie, soția unuia din puternicii și binecunoscuții Sodomei, fuge să nu piară în flăcările focului cari nimiceau Sodoma și Gomora și pentru că a călcat un lucru dat să-l păzească se prefăce un stâlp de sare. „Nu vă uitați înapoi” — spua ingerii. În fața e viața, în urmă moartea și în loc să privească spre viață, femeia lui Lot se uită spre moarte și pierie! S'a transformat într-o statuie cari privește meeu spre moarte, e dovadă de neascultare. Repet, ce istorie, ce stranie este povestea acestei vieți! Pentru unii această întâmplare aparține numai trecutului. Ea însă are o adâncă învățătură spirituală pentru toate veacurile. Statuia neascultării e o predică pentru veacuri a pedepsei lui Dumnezeu. „Aduceți-vă aminte de femeia lui Lot” e strigătul pentru acei ce nu ascultă.

Să ne gândim la trecutul acestei femei. Ea aparținea unei familii bune. Ea era printre acei cari au plecat din Ur ca în locul arătat de Dumnezeu să pună bazele unei alte vieți. Familia ei, e familia care dealungul veacurilor a stârnit admirație și îmbold celor ce se încred în Domnul.

Apoi ea făcea parte dintr-o familie aleasă. Această familie e dată de exemplu în credincioșie. O familie care avea altarele ei, care în fiecare zi se prezenta înaintea Domnului, a cărei legături de intimitate cu Dumnezeu sunt menite să slujească de pildă milioanei de credincioși din întreaga lume. O familie care cunoscea atmosfera rugăciunii. Genunchii lor se aplecau nu odată, nici de două ori înaintea Domnului, ei numărul lor era destul de mare. Și fără îndoială că ea era o femeie care avea o cunoștință îmbogățită, despre lucrările, voia și plăcerea lui Dumnezeu. În familia aceasta era Biblia împărțită prin grai, dela părinți la copii.

A venit însă o vreme de ispită. Sotul ei, Lot trebuia să se despărță de unchiul său. Lot era în momentul critic. Era începutul crizei care a urmat mai târziu,

era nodul de care era legat tot viitorul lui. Lot a ales Sodoma. Și cu toată siguranța nici el, nici soția nu au avut intenția de a merge și a se muta în Sodoma, ei numai au luat direcția înspre acolo. Dar acolo au ajuns. Odată ajunși au avut totul din belșug și în scurtă vreme Lot a ajuns bine văzut.

Raul însă nu a fost că ei s'au așezat în Sodoma, ei pentru că Sodoma s'a așezat în ei. Sodoma era un oraș plin de păcate. Nevesta lui Lot în scurtă vreme s'a acomodat cu tot felul de viețuire din Sodoma. A uitat religia curată din jurul altarului, a uitat atmosfera binecuvântată a rugăciunii, dulceața legăturii cu Dumnezeu și zi de zi răul a pătruns mai mult în casa lor.

Dumnezeu însă în clipa când pierzarea Sodomei era sigură, deschide o ușă pentru această familie, îi arată scăparea. Ce ocazie minunată! Ea putea să-și dea seama mai ales când vaiețele, când distrugerea Sodomei se auzea din spate, era deci ultima ocazie și în loc să se folosească de ea o pierde și se pierde.

Dar în timpul tuturor oportunităților avute în viață, ea a căzut. Câte ocazii a mai avut ea înaintea și le-a pierdut.

Să ne mai gândim la căderea ei. „E grozav lucrul să cazi în Măinile Dumnezeului cel viu”. Nu e glumă să fi pedepsit de El. Nu e jucărie o plagă a Domnului. Numai cel ce citește Biblia cu ochii deschiși și ia seama la lucrurile ei, poate într-o mică măsură pricepe ce aspru pedepsește El pe cel cu neputință de îndreptat.

Privind căderea ei, vedem că ea nu a căzut din cauza necredinței ei. Când trimișii au venit cu înștiințarea că păcatele Sodomei au ajuns la cer și că Dumnezeu le va pedepsi cu pierderea cetății, soția lui Lot i-a crezut. Când ei le-au spus să iese afară, ea n'a șovăit, ea n'a răs. Ea a crezut în trimișii Domnului chiar când toată cetatea a răs. Nici atitudinea ginerilor ei nu a putut-o clătina. Când Lot s'a dus la ei și le-a spus: „Salvați-vă viața”, ei au răs și și-au bătut joc de el, așa ca foarte mulți din ascultătorii predicilor de azi. Cineva m'a întrebat dacă astăzi astfel de tri-

miși ar avea altă primire. Alt-cineva spunea zilele trecute că predicatorii de azi fac o greșală că predică numai despre dragostea Domnului și aproape de loc despre dreptatea Sa. I s'a răspuns că, oamenii trebuie să vină la Dumnezeu cuceriți de dragostea Sa și nu speriați de grozăvia asprimei pedepsei Sale.

Totuși e un fapt. Pentru credincioșii de ieri, iadul era în spațele fiecărui păcat. Când se legăna în ispită, credinciosul zărea iadul cu grozăviile lui. Astăzi oamenii se joacă în vorbele lor cu el. Când cuiul nu intră, când nu te ascultă prietenul, când nu te așteaptă căruța, etc., cu cea mai mare ușurință omul de azi îl trimite în brațele celui rău, deci în iad, căci Satan e în iad. Dar nu știu ce vor zice aceștia când vor ajunge în realitate acolo. Cu siguranță că ar vrea scăpare, dar e prea târziu.

E bine să știm că necredința într'un oarecare lucru nu-l împiedică pe acesta de a nu fi. Dacă cineva nu crede în iad, asta nu înseamnă că el nu există.

Eu însă cred în iad. Aici sunt oameni cari de bună voie, în mod intenționat lucrează împotriva lui Dumnezeu și pe aceștia cu siguranță că El nu-i va primi în cerul Său.

A crezut și femeia lui Lot în pedeapsa lui Dumnezeu. Aceasta se vede în faptul că nu a răspuns nimic. Din contră, a convins și fetele ei, deci a primit mesajul și avea o credință cu entuziasm.

Lot și femeia însă au zăbovit în a da o religie cu viață copiilor lor și a descoperi pe Dumnezeu oamenilor. Și mulți din noi trebuie să-i înțelegem. Am zăbovit să venim la Isus până viața a ajuns la apus. Am zăbovit până au crescut copii oameni mari, au crescut astfel în case fără Hristos, și au plecat în lume fără Hristos. Apoi Lot și femeia trebuiau să plece de mult din Sodoma. Au zăbovit însă. Au zăbovit până Dumnezeu i-a scos. Ce mulți suntem la fel. Știm că trebuie să ieșim din anumite locuri sau lucruri, dar zăbovim până vine El și ne fortează prin diferiți trimiși de ai Săi.

Ea și-a căutat scăparea. A lă-
(Continuare în pag. 4-a)

„CA ÎN TIMPUL LUI NOE”

de S. Stupartu

După ce Domnul Hristos, la dorința ucenicilor Lui, le arată o mulțime de semne cari vor prevesti a doua venire a Lui, sfârșește cu cuvintele: „Cum s'a întâmplat în zilele lui Noe, așdama se va întâmpla și la venirea Fiului omului”. Mat. 24:37.

Și cum era atunci? Domnul a văzut că, răutatea omului era mare pe pământ, și că inima lui era îndreptată în fiecare zi numai spre rău. Omul ajunsese atât de afundat în păcat și neleguire, încât Dumnezeu nu-l mai putea suferi, și El a zis: „Am să șterg de pe pământ pe omul pe care l-am făcut”. El declară ca Spiritul Său nu va lupta mereu cu omenirea vinovată. Fiindcă ei nu încetau a strica lumea cu viața lor ticăloasă, El a hotărât să piardă de pe pământ dela om până la orice vietate. Din cauza păcatului, Dumnezeu a trebuit să schimbe pământului atât de frumos creat, într'un pustiu, jale și ruină.

În timp ce Noe vestea lumii solia de avertizare, pr'n construirea corabiei, dădea și exemplu de încredere în Dumnezeu și în cele prevestite de El. Fiecare lovitură dată corabiei, era o mărturie pentru lumea de atunci. Contemporanii lui Noe însă rămăneau nepăsători. În loc să-și umilească inima înaintea lui Dumnezeu, ei continuau în neascultare și răutate, iar Noe deveni obiectul lor de dispreț și batjocoră. Mare haz făcură ei pe seama lui Noe, când într-o zi îi afluă închis în corabie, cu cei ai casei lui, temători de Dumnezeu și cu o mulțime de animale. Dar în timp ce îl batjocoreau, un nor mic întunecă cerul albastru. Primi care îl văzură se grăbiră să spună și altora și pe măsura ce se strâneau în grupulețe, începură a șopti: „Dar dacă va fi adevărat cece ne-a spus bătrânul Noe, Norul deveni tot mai mare și tot mai mare și tot mai negru și la urmă începu să cadă picături mari de apă. Picăturile cădeau tot mai mari și mai dese, urmate fiind de tonete și fulgere — îi apucă groaza morții. Dădură fuga la corabia și cerură voie să intre și ei. Dar Noe le spuse că, un finger a închis usa și lui îi este cu neputință s'o deschidă. Iubirea și dreptatea lui Dumnezeu cerea stărpirea păcatului. Astfel apele răzburătoare inundară ultimul loc de scăpare și batjocoritorii de Dumnezeu pieră în adâncimea valurilor de apă.

La fel va fi la venirea Domnului Hristos. Cu cât glasul Evangheliei străbate mai adânc prin toate păturile sociale vestind venirea a doua a Domnului, cu atât mai mult lumea rămâne nepăsătoare și mai indiferentă. Și aceasta mare

nepăsare a molipsit pe mulți creștini. Nici ei nu fac mari pregătiri pentru întâmpinarea Domnului. Mulți creștini s'au oboșit de a mai veghea și aștepta venirea Domnului și puțin le pasă dacă au sau nu olei în candelile lor. Cât de dureros este când Mireasa nu-și mai așteaptă Mircele cu aceiași adorare. Noi trăim ca în timpul lui Noe în nepăsare și ca în timpul apostolului Petru în necredință

„Unde este făgăduința venirii Lui?” ziceau batjocoritorii. „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” Deci iată situația lumii de azi. Este întocmai ca în timpul popului, aceasta ca să se împlinească ceea ce zis Domnul: „Cum s'a întâmplat în zilele lui Noe, așdama se va întâmpla la venirea Fiului omului.”

Statuia neascultării

(Urmare din pag. 3-a)

sat totul și s'a grăbit spre dealuri. Ce bine ar fi dacă ai lăsa și tu totul și ai pleca spre dealul cu trei cruci, căci ai găsi acolo salvarea.

Ce s'a întâmplat că ea a pierdut mântuirea? Textul ne spune că s'a uitat înapoi. Ce rău a făcut ea cu aceasta? Păcatul nu e în privirea ei, ci în aceea ce a provocat să se uite înapoi. Cauza privirii înapoi era o **inimă împărțită**. Ea se grăbea spre dealuri, dar în inima ei mai iubea Sodoma. Ea mergea spre dealuri, dar nu le iubea. Glasul vieții o striga din deal. Din vale o striga Sodoma. Ea a fost atentă la ambele glasuri. A auzit o plăcere în strigătul Sodomei. Și atunci cu o inimă împărțită, cu voință nedecisă s'a uitat înapoi. Și e bine să observăm **ce i-a adus inima împărțită**.

Întâi **i-a furat bucuria**. Pe străzile Sodomei era moartea și dezastrul. Era mai bine dacă nu le-ar fi văzut. Mergea bucurându-se. Ar fi avut o cântare pe buzele ei, o bucurie adâncă în inima ei pentru marea ei scăpare. Când ea a ajuns în cântar să privească înapoi sau nu, atunci toată bucuria scăpării a sburat. O inimă jumătate nu poate avea bucurie. Pe foarte mulți îi întâlnim cari nau bucurie în religia lor. Ce mulți se însușină pe cărarea credinței! Ce mulți se împiedecă! Care e secretul acestora? O inimă împărțită. Ei niciodată nu s'au uitat în marea nemărginită a dragostei divine. Anoi ei nu au pace. Lăuntru lor e împărțit, e tulburat, zbuciumul și frământarea îi chinuiește.

În al doilea rând inima împărțită a femeii lui Lot **a reținut-o din progresul ei**. Istoria ne spune

că „că s'a întors și s'a uitat înapoi”. Vă aduceți aminte de intrarea barei lui Ilie pe muntele Carmel. „Până când mai schiopotați?” Oamenii cărora le predica Ilie erau nehotărâți, aveau inima împărțită și Ilie spune că aceasta e o schiopătare, și o schiopătare de amândouă picioarele ceea ce înseamnă că, nu pot face progres. Nehotărârea e egală cu infirmitate. Omul nehotărât, a cărui inimă împărțită, e omul în care nu se pot pune speranțe și, pentru că viitorul e complet închis.

În al treilea rând, această nehotărâre aduce **condamnarea ei mai târziu**. Pe drumul care ducea spre dealuri, femeia lui Lot călătorea fără bucurie și cu o jumătate de inimă, iar pașii ei se încetineau din ce în ce mai mult. La urmă s'a oprit, a întors capul și s'a uitat înapoi. Fieca pământ tească îi șoptea, „întoarce-te înapoi”. Glasul de sus îi spunea „mergi înainte”. Inclinația ei îi spunea: „mergi înapoi”. Conștiința îi grăia „scapă la munte”. În această stare, ea a ezitat până ce a fost transformată într'un stâl de sare. Fața acestei statui e în foarsă, însă, înspre Sodoma — locul păcatului și al morții.

Condamnarea ei nu a fost as de mult fizică, ci spirituală. Merita fizică e numai o simplă fotografie pentru noi. Sufletul e însă, nepuținând-o rupe complet cu păcatul, nu mai putea ure înspre munți la salvare și ajuns de pedeapsa divină a încremenirii și s'a împietrit, transformându-se într-o statuie de sare.

Poate, cetitorul meu, tu ești un om care nu ascuți de Dumnezeu, poate ai o inimă împărțită, te reamălege astăzi cui vorești să slujești.”

O metodă a lui Isus

„Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în această este cuprinsă Legea și Proorocii.”
Mat. 7:12.

Mari deosebiri de vederi erau între Isus și contemporanii Săi. Una înțelegea Isus prin „Lege și Proorocii” și cu totul alta înțelegeau fariseii și cărturarii. Isus învăța ceva limpede și ușor. Ei vedeau greu și încureat. Începeau ei să țină Legea și să îndeplinească ceremonialul ei, însă de cele mai multe ori cădeau istoviți și desamăgiți. Sigur, noi, cei de azi, de multe ori îi osândim pe oamenii cari n'au voit să asculte de învățăturile curate ale lui Isus. Dar dacă suntem atenți, vom găsi și astăzi mulți, cari își bat capul cu lucruri, care pentru Isus, erau ușoare și practice.

Am găsit pe unii căutând în Noul Testament unele lămuriri cu privire la evenimentele ce se petrec în lume. Bine fac cei ce caută lămuriri în Biblie, pentru că în altă carte nu vor găsi. Dar rău fac, că ei citesc Biblia cu prejudecăți. Isus ne învață că, Legea și Proorocii o poate înțelege oricine. Sunt mulți teologi cari știu și cunosc bine Legea, dar ei nu o împlinesc. Ioan teologul spune în Apoc. 1:3: „Ferice de cine citește, și de ceice ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!”

După Domnul Isus, pentru aceasta nu ni se cere studiu mult. Metoda Lui e foarte ușoară și-o poate înțelege fiecare. Nu-i nevoie să ai memorie genială ca să poți ține minte paragrafe întregi. El niciodată n'a cerut nimănui lucruri pe care să nu le poată face.

Metoda Lui e scurtă. Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta se cuprinde Legea și Proorocii. Dacă numai cei cu carte multă ar înțelege lucrurile acestea, ce s'ar face cu majoritatea care de abia știu scrie numele lor? Slavă Tie Doamne Isuse că Tu ne-ai arătat aceasta metodă scurtă, pe care o poate întrebuința și săracul și bogatul. Și cel mic ca și cel mare. Cine nu poate înțelege această metodă scurtă?!

Metoda lui Isus e și foarte

practică. Ea are un spirit, care ne îndeamnă la acțiune. Pentru cei din vechime ea era mai mult negativă și pasivă. De exemplu: să nu furi, să nu minți, să nu juri strâmb, etc. Lumea era plină de vorbe ca acestea. Isus a venit ca să arate fapte. Nu-i de ajuns numai a nu face rău. Trebuie să faci binele. Ap. Iacov în cap. 4:17 spune: „Cine știe să facă bine și nu face săvârșește un păcat!”

O grădină, dacă vrei să se părăginească nu-i nevoie să mergi să-i calci florile cu picioarele, și să-i tai zarzavaturile. E de ajuns s'o lași fără gard și să n'o mai săpi de buruieni, că singură în scurt timp se va părăgini.

„Faceți-le”, „fă”, „... cel ce face voia lui Dumnezeu acela va intra în cer.” Nu mai este timp de discuție. Metoda lui Isus nu ne îngăduie multe ceremonii. Ea ne cere lucru, fapte, exemple, practică.

Vrei să-ți faci oamenii bine? Întâi să le faci tu lor. Vrei să primești scrisori, serie întâi tu. Vrei să fi stimat, stimează. Vrei să primești cadouri, dă cadouri. Vrei să fii iubit, iubeste. Așa a în-

teles Isus, așa a învățat Isus și așa a făcut Isus. Singura cale de a împlini Legea și Proorocii, Isus a găsit-o în aceste cuvinte: „Faceți-le și voi la fel”.

Apoi metoda aceasta are binecuvântările ei

Niciodată nu te simți mai fericit decât atunci, când poți să faci un bine cuiva. Isus a experimentat aceasta și de aceea a recomandat-o. Prin metoda aceasta faci cunoscută calea lui Dumnezeu, faci ca Numele lui Dumnezeu să fie laudat, faci posibilă mântuirea pentru mulți, faci să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu.

Metoda aceasta pe Isus l-a costat viața. Metoda aceasta l-a costat cele mai cumplite dureri. Dar tot metoda aceasta l-a ridicat în slavă. El prin această cale a devenit Mântuitorul omenirii. Eu pentru acest exemplu îi cânt laudă toată ziua. Pentru aceasta strig de bucurie: Isus este calea, care mă duce la limanul dorit de sufletul meu. Încearcă metoda aceasta.

Mircu Cocar'u

Ce aduce păcatul

Dușmanul mare al credinciosului este păcatul. Când acesta biruște credinciosul, are parte de cele mai grele urmări.

Păcatul aduce boală. David, a văzut aceasta și a zis: „N'a mai rămas nimic sănătos în carnea mea în urma păcatului meu.” Ps. 38:3. Cea mai grea boală este deci aceea adusă de păcat. Pentru ea nu sunt leacuri pământești. Singurul core o poate vindeca e Domnul Isus. Leacul ei este sângele Lui, (I Ioan 1:7), care șterge păcatul. Odată păcatul ertat, și urmarea lui, e îndepărtată.

Păcatul ne îmbolnăvește diferite părți ce: picioarele, ochii, urechile etc. Atunci devenim lezeși. Casa de rugăciune se pare prea departe și drumul prea cu noroi. Intunecatul prea mare și cuvintele Evangheliei prea cunoscute.

Rugăciunea noastră trebuie să fie neîncetată: „Tată dă-mi putere, din puterea Ta, să înving păcatul și să nu cad sub osândă lui!”

Păcatul comis aduce povoaară. David zice: „Fărădelegile mele se ridică deasupra capului meu, ca o povoaară grea, sunt prea grele pentru mine.” Această

povoară e nedeslăpă de noi. Ea vine cu noi. Ea a urmărit pe Iona în fundul mării. Această povoaară trăcește cu păcătosul chiar și în iad. Acolo bietul bogat o purta meru. Ea se înrădăcește adânc în conștiința noastră. Mai bine să porți o pălărie pe cap, decât o povoaară pe conștiință.

Păcatul apăsând greu asupra noastră, ne apleacă atât de mult că, devenim astfel împiedecați de-a mai vedea slava bucuriilor de sus. Vedem numai și ramai pământul cu lucrurile lui pieritoare. Cine se află într-o astfel de stare trebuie să facă un lucru: să privească țintă la crucea Domnului Isus. Atunci povoaara îi cade. Conștiința îi se ușurează. Iar ochii îi pot privi lămurit strălucirea lucrurilor de sus. David, în urma ușurării sale zice: „Domnul îndreaptă pe toți cei incorecți”. (Ps. 145:14).

În cele din urmă păcatul aduce pedeapsă veșnică. Apostolul zice: „Plata păcatului este moartea”. Păcătosul neîntal primejdie. Ceasul morții ca pe cea mai mare primejdie. Ceasul morții ca cel mai negru ceas; ca falimentul cel mai mare.
(Continuare în pag. 7-a).

„Și crezi tu... că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?” Rom. 2. 3.

Nu trăiesc eu ci Hristos

(Urmare din pag. I a)

tre, gelozie, mânie, apoi la un timp explodează. Așa că nu se mai alege nimic din credința firească, superficială. Nu zidi mai departe pe această temelie frațele meu, că te duci pe răpă cu totul.

Prima binecuvântare constă tocmai în a recunoaște aceasta. Nimic bun nu locuște în mine. Cel mai mare dintre păcătoși. De multe ori diavolul când n'are alt lucru, te pune să faci asemănare între tine și alții. Iar atunci îi înegrește pe accia și te înalță pe un loc înalt poate și chiar pe سراșina templului. Atunci vezi și înțelegi că nimeni nu este ca tine pe când în realitate ești cel mai mare păcătos — atât de mare încât nici nu-ți poți da seama în înfumurarea diavolească în care ai căzut. Nu-ți vine să crezi? Crezi că dacă ai fi mai bun și cu posibilități de îndreptare ar fi trebuit ca Fiul lui Dumnezeu să fie onorat în locul tău? Eu și tu, noi suntem criminalii Domnului Isus. Un criminal niciodată nu se poate lăuda că e mai bun decât alt criminal. Tocmai faptul că, un criminal se crede mai bun decât altul, aceasta este urăciunea cea mai mare din univers. Poți fi blând, poți fi tăcut, dar aceasta nu înseamnă că nu ești **cel mai mare păcătos.**

ATENȚIE!

Nu te grăbi, profețiile divine arată că toate binecuvântările vor veni. Cări sunt acestea? Dacă te vei recunoaște că ești uscat ca o pustie, unde nu poate prinde rădăcină nicio sămânță spirituală, numai atunci pustia vieții tale se va preface în ape vii. Isaia 41:18. Dacă vei recunoaște că ești mort ca niste oase uscate, atunci Duhul va sufla și vei învia. Ezech. 37. 4. Când vei recunoaște că ești ca o fiară sfâșietoare de câmp, care nu lași pe alții să-ți treacă pe dinaintea, atunci Duhul Sfânt va veni și atunci cu adevărat îl vei putea slăvi pe Dumnezeu. Isaia 43. 20. Apostolul Pavel a văzut încotro merg lucrurile. El a văzut că cel mai mare dusman pe care are este firea sa veche, care este în vrămăsie cu Dumnezeu. Rom. 8. 7. După multe chinuri el nu încearcă s'o cultive, s'o dre-

seze, ci o dă Duhului lui Dumnezeu care o anulează. Firea lui a fost răstignită apoi a murit și a fost înmormântată, — iar dominația lui Hristos în viața lui i-a luat locul.

Pentru a avea o viață nouă e nevoie ca Domnul Slavei să domnească în inima noastră. Să înțelegem bine expresia: „Nu eu, ci Hristos”. Aceasta nu este o expresie goală sau așa câteva cuvinte scrise pentru a împodobi o propozițiune. Aici se ascunde cel mai mare adevăr spiritual. Din aceste cuvinte izbucnește atâta lumină și mângâiere, cât n'o putem înțelege pe deplin.

Falimentul vieții este atunci când omul e stăpânit de eul lui. Apostolul Pavel nu spune: „Trăiesc eu și Hristos”. El nu spune: „Trăiesc ca să imitez pe Hristos” sau: „Trăiesc ca să ascult de învățăturile lui Hristos” sau: „Mă silesc ca să trăiesc în curătenie ca să fiu cu Hristos”. El a trecut prin aceste abecedare. El vede că Mântuitorul său a venit să trăiască în el, să iubească prin el, să predice prin el, să discute prin el, să privească prin el, să se roage prin el. În sfârșit el vede că Hristos vrea să-l facă prizonierul Său, unelta Sa, robul Său. Nu se dă înapoi, sătul de viața lui, îmbrățișează pe Hristos ca noua lui viață. El poate totul în Hristos, marginile lui nu se văd. Poate răbdă bătăi dese, foame, nedreptăți, insulte, greutăți și câte mai alte. Dar de fapt nu mai răbdă el, ci este Altul care l-a închiriat. Două stări poți avea: **prizonierul** lui Hristos sau **luptător** contra lui Hristos. De multe ori cei ce-L iubesc pe Hristos îi produc răni foarte dureroase.

Dumnezeu cu privire la tine nu este ca să-ți cârpească hainele firii vechi zdrențuite și mânjite de necurăție, ci vrea ca să te îmbrace cu prezența Sa cu măreția slavei sale. Dumnezeu în noi este cea mai mare dintre minunile din univers. Aceasta nu se poate așa de bine înțelege ca simțire sau teorie, ci prin felul cum Dumnezeu lucrează prin cei ce-s în care locuște. George Müller, tânăr distrus în păcate, fără nădejde de îndreptare, lasă pe Dumnezeu în viața lui care devine o

minune. Ascultă: „Isus e viața adevărată, Ioan 1. 4. El ai pe El ai viață, altfel ești mort. Domnul Isus este lumina adevărată”. Ioan 1. 9. El ai pe El, ai lumină, nu-L ai, ești în întuneric. Domnul Isus este Prințul Păcii adevărate, Is. 9. 6. El ai pe El, ai pace, altfel trăiești în chinuri. Domnul Isus este iubirea, 1 Ioan 3. 13. El ai pe El, ai iubire, nu-L ai, ești încercat de ură și egoism. Domnul Isus este apa vieții, Ioan 4. 14. El ai pe El, nu știi ce este lipsa de răuri de apă vie. Nu-L ai pe El personal în viață, ești nimica, o otrăvă care te strică pe tine stricând și pe alții.

Temelia vieții tale trebuie să fie Fiul lui Dumnezeu care locuște în tine. Nu mai atârna deloc de tine, ci bizuește-te pe El, pe înțelepciunea Lui pe călăuzirea Lui”. El te-a răscumpărat, n'ai dreptul să-ți aparții. Incetează cu frământările vieții tale la care El lucrează și lasă ca El, cu pacea Lui să umple viața ta, și să nu mai trăiești tu, ci El să trăiască în tine, atunci toate vor fi foarte bune. N'ai vrea să începi această viață chiar de acum? Ingenunchiază cere dela Domnul și El îți va da.

Marcu Nichifor

Suntem rugați să anunțăm pe toți frații cari au primit dela sora Truța cărți pentru vânzare și au de trimis sume de bani, să îi trimită pe adresa fr. Roy F. Starmer București II., str. Berzei Nr. 29, deoarece sora Truța e plecată din țară.

ANUNT

Se caută o soră pentru gospodărie la Mircea-Vodă; deosemena și o familie, fără copii, de preferință nemobilizabilă, la o fermă la Cerna Vodă, pentru îngrijirea vacilor, mulsul și distribuirea laptei, Plata bimă cu anul. Fr. Baban garantează plata. Se cere să aibă o recomandare dela predicatorul respectiv și să fie buni creștini.

Doritorii se vor adresa d-lui Inghinț Valentin Jpa, Constanța, Bul. Ferdinand Nr. 36.

„In El avem răscumpărarea și în sângele Lui iertare păcatelor”. Efes. 1. 7.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

După o scurtă dar grea suferință a încetat din viața pământească sora Floare Broscătan de 44 ani din Blaj. Serviciul de înmormântare a fost condus de fr. Pavel Boșorogan și Gh. Cozman. A cântat corul din Tiur.

* * *

În seara de Duminică, 2 Febr. tineretul bisericii Arad-Pârnea-va a avut un program foarte bogat și frumos, la care s'a discutat „Doctrina botezului”. Programul a fost condus de fr. Ioan Băc. A vorbit despre credința și textele biblice cari se pare că arată botezul copiilor fr. Gheorghită Jurjeu, despre credința și textele biblice cari arată că botezul mântuie fr. I. Cimpoș și despre botezul adevărat, Nou-Testamental aplicat la oameni mari, la oameni cari cred și sunt mântuiți Emil Jiva. La urmă fr. Alexa Popovici a făcut un apel prietenilor. A cântat orchestra din biserica Arad-Betel și corurile din Pârnea-va și Betel combinate.

* * *

Tineretul și copii din biserica baptistă din Fibiș, jud. Timiș au avut la 2 Febr. un frumos program împodobit de poezii, piese, quartet, cor și muzica din loc. Au predicat fr. Traian Cioanca, Miron Stămorean și Petru Popovici.

Orice familie creștină, iubitoare de Cuvântul Domnului, orice tânăr care vrea să se adâncească în Biblie, orice om care are dorința să-și păstreze flacăra credinței aprinsă, să comande și să citească frumoasa și bogata carte „Pâine din cer”. Această carte are un text pentru fiecare zi, și o explicație minunată și spirituală. Costul acestei cărți e numai de 30 lei.

Avem în depozit cărți frumoase, cu conținut bogat și spiritual de mare folos pentru copii Domnului. Le recomandăm cu multă căldură. Deasemeni avem tractate de toate felurile pe cari bisericile le pot împărți vizitatorilor. Orice comandă se face contra ramburs la Depozitul de literatură, Arad, str. Lae Barna Nr. 4.

Cu toate că se află în război, Germania a avut nu de mult așa numita „Săptămână Biblică”. Sigur acolo Biblia ocupă un loc de onoare, și e iubită. S'a arătat în această săptămână multe lucruri interesante despre Biblie. Când va fi așa și la noi?

* * *

Frații Petrică N. Popa și Petru Popovici au făcut la 9 Februarie o vizită bisericilor din Arad.

DE LA UNIUNE

Onor. Minister al Cultelor și Artelor, serviciul Mobilizării, Organizații Naționale și Teritoriului și al Apărării Pasive, cu ordinul circular Nr. 68 din 30 Ianuarie 1941, ne pune în vedere măsurile ce trebuie luate pentru a înlătura periclitările pe timpul unor evenimente aeriene.

Deși nu avem stabilimente publice cu un anumit număr de personal de serviciu pentru a fi organizat așa cum prevăd instrucțiunile, afară de orfelinatele din Prilipeș și Simeria, cari au primit instrucțiunile necesare organizării apărării pasive contra atacurilor aeriene, totuși extragem din instrucțiunile comunicate eecace privește casele de rugăciuni și le comunicăm mai jos pentru strictă conformare:

Ferestrele caselor de rugăciuni cari nu sunt prevăzute cu jaluzele sau obloane, trebuie să li se aplice în interior hârtie neagră, cartoane, perdele negre, graese, sau păluri, ori care din aceste mijloace care să nu lase să răsbată în afară, nicio rază de lumină. De asemenea, eștile să fie prevăzute cu perdele negre, care să împiedice la deschiderea ușilor pătrunderea luminii în afară. Lămpile exterioare, dacă nu sunt absolut necesare, să fie stinse, iar dacă sunt de neapărată trebuință să fie camuflate cu becuri de culoare fumurie. Aceste măsuri sunt pentru serviciile de seară, când ne servim de lumină electrică sau de lămpi de petrol, etc...

Sanctunile prevăzute pentru nerespectarea celor de mai sus sunt: prima dată, tăierea racordului luminii electrice, iar pentru a doua oară se va aplica și prevederile art. 63 din legea A. A. T.

* * *

Rugăm toate bisericile creștine baptiste să trimecă neîntârziat coltelele din Duminică de 2 Februarie 1941.

* * *

Rugăm pe toți câți ne scriu și ne cer răspuns să pună mărci poștale sau cărți poștale pentru răspuns. Credem că lucrul acesta trebuie înțeles pentru a nu ne pu-

te însmul, materialismul și comunismul pere. Aceasta o poate dovedi statistica Societății de Biblie. În anul 1940 s'au vândut mai mult cu câteva zeci de mii de Biblie și Testamente ca în anul 1939. Iată că mai multe zeci de mii de oameni, cari nu au avut Biblie, s'au ținut departe în credința lor, în anul trecut s'au apucat să citească Biblia. Și e sigur că Biblia îi va aduce la credință.

ne în neplăcuta situație de a nu le putea răspunde.

* * *

Comunitățile cari fac acte de oângărcumpărare pentru case de rugăciuni, ioncunță pentru predicatori ori pentru cimitir, să specifice aceasta în actul de cumpărare, căci altfel întâmpinăm greutăți la vizarea lor de către Onor. Minister al Cultelor.

Pentru a se evita întârzieri și rătăciră unor astfel de acte, comunitățile sunt sfătuite să trimecă aceste acte direct secretariatului Ununii care va îngrij să obțină vizarea lor fără întârziere și le va înapoia comunității respective.

* * *

Cu ocazia recensământului schimbându-se numele unor străzi, adresa fr. M. Dumitrescu, secretarul general al Ununii este următoarea: M. Dumitrescu, Ploeshti, str. Bălți Nr. 13. Aceasta este adresa poștală. Până însă va deveni cunoscut numele nou al străzii, cei ce au nevoie să vorbească personal cu fr. secretar, se vor folosi și de adresa veche pentru a-l putea găsi cu ușurință.

Ce aduce păcatul

(Urmare din pag. 5-a)

Credinciosul însă poate să zică: „Moartea imi este un câștig.” Pentru el moartea e frumoasă și vede moartea ca o biruință. Pentru creștin moartea este corabia care îl duce dela un fărâm întunecos la unul plin de lumină, dintr-o lume plină de vrajbe și dureri într-o lume plină de pace și bucurie.

Păcătosul are parte de „moartea a doua”: despărțirea pentru totdeauna de Dumnezeu. Aceasta este cea mai mare pedeapsă. Este cel mai mare rău care nu se mai poate repara. El este vesnic.

Din nou să se roage păcătosul: „Tată, nu mă pedepsi în urgia Ta. Îndepărta delu noi păcatul cu urmărirea lui și vină cu Împărăția Ta.”

IERONIM I SCHIAU

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

Rugăciunea în fapte

Într-o biserică era o familie foarte săracă și nevoiașă. Odată în această familie se îmbolnăvi sora, mamă a cinci copii. Biserica a hotărât să meargă să-i mai mângâie cu rugăciunile și cântările lor. S'au luat deci într-o seară toți să meargă la familia săracă. În drum se abat pe la un frate foarte bogat, să-l cheme și pe el. Acesta însă răspuse că e foarte ocupat și nu poate merge, dar că va trimite prin servitor rugăciunile lui. Ajunși acolo grupul de credincioși, începu să cânte, să se roage, dar nu prea se vedea schimbare în familia săracă, nu se îndulcea atmosfera, nu radia bucuria. Peste puțin împ bate cineva la poartă. Iese omul sărac afară. „Cine-i?” — strigă celui ce bătea. „Eu sunt, aduc în car rugăciunile stăpânului meu” — răspuse sluga fratelui bogat, care nu a putut veni. „Ce rugăciuni în car?” — întreabă creștinul sărac. Și când s'a dus, a văzut în car făină, carne, cartofi, fasole, etc. Când aceste au fost aduse în casă, toată familia s'a bucurat, atmosfera a devenit veselă, toți zâmbeau. Alunei cântările erau mai cu viață. Rugăciunea trebuie să fie însoțită de faptă, de încercările noastre, de bunăvoința noastră. Cum sunt rugăciunile tale?

La datorie

Săpăturile pentru desgroaparea orașului Pompei din Italia, îngropat de cenușa vulcanului, au adus la iveală următorul lucru. La poarta cetății a fost găsit îngropat soldatul ce făcea de sentinelă la intrarea în cetate. Mort la datorie! Toată lumea când a văzut grozăvia erupției vulcanului, a fugit și a căutat să scape. Toți au trecut pe lângă el. Doar el era la poartă. A văzut că moare, că va fi îngropat, și n'a fugit. A murit la datorie. A preferat să moară decât să fugă fără ordin. Ce pildă pentru credincioșii lui Isus! Dacă toți fug, el să rămână acolo, unde l-a așezat Hristos. E mai onorabil și cinstit să mori la postul de onoare, la datorie, decât să dai bir cu fugiții. Ești tu acum la postul de datorie? Ești hotărât să rămâi acolo, chiar cu prețul vieții? Ferice de cel ce rabdă până în sfârșit. „Fii credincios până la moarte și îți voi de cununa vieții.”

Fotografia gândurilor

Un credincios avea un prieten pe care îl iubea foarte mult. Acesta însă era un necredincios. Odată necredinciosul spune și laudă unele descoperiri ale științei. „Mi-e frică” spuse el, „că se va ajunge până la urmă să se inventeze un aparat de fotografiat gândurile și atunci tot ce

gândește, va fi cunoscut și de alții”. „O”, răspuse credinciosul, „eu știu că acest lucru se întâmplă de foarte mult timp. Dumnezeu ne cunoaște gândurile și toate tainele și secretele pe care noi le ascundem cu multă dibăcie”. Da, Dumnezeu ne cunoaște gândurile și ascunsurile vieților noastre. Caută să trăiești ca fiind complet descoperit. Trăește în lumină.

Să nu vă potriviți

O tânără din familie credincioasă ajunsă la oraș, a fost introdusă de prietene un societate și înțet, înțet a căutat să facă totul, să fie ca celelalte. La început a trebuit să accepte să vorbească flecăreli, căci așa vorbeau prietenele ei. Apoi au urmat dansul, balul, etc., etc., toate numai pentru că așa făceau prietenile ei. Toată influența familiei creștine, sfaturile mamei, au fost uitate. Nu mai avea de acasă decât un Nou Testament. Într-o seară, întoarsă dela dans, s'a culcat. Fără să-și dea seama, mintea i-a sburat la căminul părintesc. Era seara de Duminică. Și-a adus aminte că în acea clipă, părinții și familia e la biserică, la rugăciune. Gândindu-se așa a apucat-o un dor, după astfel de clipe. Era sătulă de viața fără dulceață. A scos dintr'un sertar Noul Testament și a început să citească. Locul unde s'a deschis era la Romanii 12. Ochii au ajuns unde Ap. Pavel scrie: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia”. Aici s'a oprit. Conștiința i s'a trezit. S'a văzut cum a venit de acasă, curată și nepătată. S'a văzut cum pentru a se potrivi veacului acestuia a ajuns în această stare ruinată. A început să plângă. Cu lacrimile în ochi a fugunehiat și a început să se roage, rugăciunea pocăinței. În genunchi a primit ea pacea și iertarea. Acolo a promis ea viața ei Domnului Isus și s'a sculat depe genunchi cu o nouă viață. „Nu vă potriviți chipului veacului acestuia” — fi îmbrăcat în haina curată a credinței.

Cărarea rugăciunii

Câțiva Africani, negăsind un loc potrivit pentru reculegerea sufletească în corturile lor mici, obișnuiau să meargă, să se roage în pădure.

Cu timpul, cărarea dela fiecare cort, până la locul de rugăciune, devenise atât

de umblată, încât iarba pierse și nu mai creștea alta.

Când unul din acești creștini, devenea mai rece, și neglija să meargă la locul său obișnuit să se roage, prietenii lui îi reaminteau zicând: „Frate iarba devine iarăși verde pe cărarea ta”. La căli creștini din zilele noastre li s'ar putea spune acest lucru! Rugăciunea e inima vieții creștine. Cărarea rugăciunii voastre să fie bine umblată.

Cum se face un sfânt

Se spune că, în timp ce marele sculptor Michelangelo săpa într-o marmoră, cineva l-a întrebat ce face. „Văd un înger în această piatră”, — răspuse el — „și vreau să-l eliberez. Cu cât sare mai multă marmoră, cu atât va fi mai liber îngerul”. Așa lucrează și Hristos în viețile noastre. În fiecare din noi El vede un sfânt și vrea să-l elibereze. El luptă să arunce la o parte noroiul, murdăria colturile păcatelor noastre. Ciocanul Său cade de multe ori cu furie, lovind în noi ca să ne curățească. Această cioprire cere ani de zile de muncă, până Isus va fi în stare să reproducă în noi chipul Său. Trebuie să ne lăsăm cu totul în mâna Marelui Artist, ca să ne facă sfinți.

Când te rogi

La margine de sat un credincios ara cu plugul cu doi boi. El era un bun creștin, un bun membru al bisericii. Viața lui nouă de mântuit era bine cunoscută de toți oamenii. În timp, ce ara, se trage clopotul de ora douăsprezece. Fratele oprește boii, și se apleacă în genunchi și mulțumește Domnului în rugăciune. Boii în acest timp pornesc cu plugul și se duc înainte. Credinciosul nu se oprește din rugăciune, ci dă slavă Domnului. Când a spus „amin” și a deschis ochii, vede la coarnele plugului un înger. Rugăciunea e una din cele mai mari binecuvântări depe pământ. Ea coboară îngerii din cer, deschide cerul, oprește soarele, deschide ușile de fier, obține vindecare, înviază morții. Roagă-te în căminul tău, în fabrică, biroul sau în slujba ta, fi un om al rugăciunii.

În săptămâna asta

— Citește pentru întărirea credinței tale epistola Ap. Pavel către Efeseni.

— Gândește și caută care e cel bun lucru pe care poți să-l faci pentru Isus. Încearcă apoi să-l faci. Păstrează aceasta ca un secret al inimei tale.

— Roagă-te pentru tineretul bisericilor noastre, ca el să fie făcut conștient de menirea lui în viitor. Veți contribui astfel la clădirea poporului Domnului de mâine.